

# LA TUIES



— Escolti, prenda, que és vostè la que ha perdut aquesta flor?  
— Ai, fill meu, no en fa poc de temps que la vàreig perdre!

AQUEST NÚMERO HA  
ESTAT VISAT PER LA  
:: CENSURA MILITAR ::

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

## RUFASTA, PIRANDELLESCO

*Crónica circunstancial, angioventrística y dolicefálica, escrita por nuestro director señor Rufasta desde la Posada del Peine en Madrid, el día del aniversario de la Gloriosa.*

Estoy en la villa y corte así como aquel que no hace nada. Ya les fleuriré (no siempre ha de ser narro) cómo me vino la idea. Verán. Yo pensé: aquí en Barcelona no hay nada a hacer con la literatura. El cine y las operitas se lo llevan todo y la gente no lee más que *En Patufet* y el *Ciero*. En cambio, aquí en Madrid, como sepas decir aquello de «las divinas rebeliones juveniles» y el «ópalo misterioso de sus bellas ojeras», ya eres un genio y puedes codearte con Valle Inclán y con Insúa. ¿Sabéis cuál es el bar más literario? El Bar Baroja.

Pues, sí, sí. Para que rabéis vosotros y todos los tajuantes que decían por ahí que yo era un artesano (1) y que lo hacía más mal que Romanones cuando baila el paso del camello, habéis de saber que ya voy a las tertulias de Pombo y del Colonial, y los plumíferos madrileños ya me llaman «ilustre y torrefaciente compañero». Ayer mañana, en la Puerta del Sol, un golfo me pidió diez céntimos y me llamó Muñoz Seca II. Me lo dejé decir. Por una perra gorda no me iba a decir que soy el Mussolini del chiste. Ahora se me ocurre preguntaros cuál es la palma que se tiene siempre al lado de la cama. ¿No caéis, eh? Pues es bien claro. ¡La palmaria!

Esta noche he estado en el Ateneo. Hace más gozo que el de Barcelona, palabra, y si no porque he echado a faltar los lentes de Marsá, la parla de Borrallas, los bigotes de Marius y la filosofía de Cristóforo de Doménech, os diría

(1) Pastera. — (N. de la R.)

que me gusta más. A un grupo de intelectuales cubistas que escriben una revista que se llama *La paja en el ojo ajeno*, les he leído mi último drama, que es realista, detectivesco y pirandelliano. Se titula *Seis botones en busca de un chaleco*. Y cuando se estrene dará más que hablar que «La Monyos». El argumento es interesantísimo. Aquí lo tenéis.

Ahora se me ocurre cuál es la plata que resulta más barata. Como no quiero perder la oportunidad de endilgaros un chiste, os lo voy a decir: La plata que resulta más barata es la plata... forma de un tranvía, que sólo cuesta diez céntimos. (Menos los que tienen pase, que van de arroz.)

El primer acto se desarrolla en el Hotel Hito, de Yokohama, antes del terremoto. Llega un yanqui que por más señas se llama mister Tom Ackett y es viajante de pipas de señora, y pide a la encargada del hotel, una japonesa muy caya que se llama Fus Hina, que le dé una habitación que dé al patio de atrás. Claro que la linda japonesa se enfada al principio, viendo que le piden el cuarto trasero, pero por fin se conforma y accede.

En este momento me acuerdo del procedimiento mejor para cazar por poco dinero. Es ponerse en medio de la calle y armar mucho chibarrío. La policía viene y pone *coto* en seguida a tus intemperancias. ¿No veis el chiste, eh? ¡Gamaruses! ¿No sabéis que los cotos son para cazar?

A todo esto me apercibo que no os he dicho aún lo del chaleco y lo de los boto-

nes. Estos, como ya os habréis figurado, son seis chicos del hotel que buscan el chaleco del yanqui que se ha perdido, pero como se hace tarde y me espera un sómimas que me ha de explicar unas cosas estupefacientes, pliego y ya os lo contaré otro día. ¿Sabéis por qué Alfonso Sala, con todo y ser presidente de la Mancomunidad, no llegará nunca a ministro? Porque en un gabinete no puede haber nunca sala. Contádselo a Garrigó, que reirá de valiente. Ya me diréis cómo fué el banquete de los reporteros y si se emocionó mucho García Anné. Recaditos a Armet i mandadle algo de mi parte el día de su beneficio. Buenas, que dijo Platón, cuando le cantaron por primera vez *Los Rigodones de Africa*.

RUFASTA

### PENSAMIENTOS

#### FILOSÓFICOS

Si tu mujer se te pone flaca, cuidala y mícala. Si se te pone gorda, acuérdate de mí.

Alvaro Retana

Hay muchas cosas que terminan en punta, menos la de mi novio, que principia.

Una menor

El movimiento ya no se demuestra andando, sino en la cama.

Dorita

Lo que piensan algunas personalidades ilustres de «La Retaguardia».

Hasta mi ha llegado ese periódico cascabelero y cachondo escrito por mi prestigioso compañero en estudios filosóficos don Eleuterio Rufasta. ¿Qué opinión me merece, preguntáis? Yo opino que no está hecho con

un gusto refinado, sino más bien propio de la primitiva literatura hotentote, aun cuando bien podría ser lo contrario.

José Ortega y Gasset

Ejemplo de nobleza y sinceridad es ese periódico que cumple su santa misión de alegrar las melancólicas horas de nuestras pecadoras. Hay que abrirse el pecho, arrancarse el corazón y exprimirlo sobre la cabeza de las multitudes. Al pueblo no hay que andarle con guasas, sino con panes o con tortas.

Alfonso Vidal y Planas

Un periódico parecido se publicó en Belchite el siglo pasado. Por cierto que entonces había en el pueblo tres tiendas de ultramarinos, dos fábricas de huesos para aceituna y tres serenos, uno de los cuales se llamaba Paco y tomaba para desayuno chocolate con picatostes. Llovía. La eutrapeia pasa, el tren silba. ¡Deteneos!

Azorín

«El Patufet» y «La Retaguardia» son los dos periódicos favoritos de mis innumerables sobrinas.

La mamá del 19

¿Me piden ustedes mi opinión sobre su descomunil rotativo? Sólo les diré que es el único periódico que leo después de los inmerecidos banquetes con que se honra a la patria en la persona de este humilde periodista.

No puedo extenderme más. Faltan pocos minutos para las nueve, hora a la que se celebra la cena en honor del conocido fabricante de azulejos, señor Pérez.

Se reitera de usted afectísimo amigo y compañero,

José Francos Rodríguez



Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT



### Les delícies del matrimoni

Fa tres anys que el conegut advocat R.b.r. va emmaridar-se amb la gentil C.rm.t. P.j.l. Malgrat que ell es guanya la vida, que ella és carinyosa i que cap núvol ensombregi l'horitzó de la felicitat llur, en R.b.r. no es declara satisfet del matrimoni. Masses lligaments, masses entrebancs...

Des de fa quinze dies, el matrimoni està instal·lat en un pis nou de la Granvia, on el nostre heroi ha muntat també el bufet.

L'altre matí, en R.b.r. es llevava del llit quan se li ocorregué dir a la seva muller:

- El veí de sobre deu ésser solter.
- Ah, si? — digué la C.rm.t. — Com ho saps?
- Oh, com que el sento que canta!...

### Un dubte

B.b. F.l.r.n, la famosa cortisana belga que des de fa dos mesos és l'admiració de la gent que freqüenta els nostres aristocràtics centres de nit,

estava fa pocs dies arreglant-se dintre la cambra de l'hotel, quan trucaren a la porta.

La bella criatura tingué un moment de dubte.

— Qui deu ésser? No sé si acabar-me de posar la camisa per rebre al que truca, o si treure-me-la del tot...

### La serventa bonica

A la plaça del Ninot, una serventa morena, plena de cos i amb unes cames que deixen imaginar unes arrodonides i temptadores cuixes, arriba davant la taula de la senyora Mònica, la carnícera.

— Deu la guard. Posi'm mitja terça de costelles que tinc molta pressa.

— Tanta feina tens a la casa on serveixes?

— Miri si en tinc, que sóc l'alumna del senyor, que és mestre de cornetí, la complice de la senyora, la professora del senyoret i el consol de la senyoreta...

### El nandulandisme al Foment

Dijous, al « Foment del Treball Nacional » hi hagué una reunió de productors per a tractar sobre la denúncia del conveni comercial amb França, en la qual es sentiren coses la mar de nandulandesques.

Primer parlà un senyor que representava als filadors:

— Jo, senyors — digué, — que sóc de Sabadell, per servir-los, començaré el meu discurs contant

un conte... Rialles i murmuris. Després, en D.m.ng. S.rt s'aixecà i digué:

— França, senyors, en aquest assumpte, ens va ben burlar, millor dit, el mot no és aquest, sinó un altre que no és prou acadèmic per poguer-lo pronunciar aquí...

I per un moment, la gravetat de l'assemblea desaparegué, a l'evocació d'aquell, segons en Ma ragall, gran verb auxiliar de la llengua catalana..

### L'austeritat en perill

Llencem als intel·lectuals el crit d'alarma. L'austeritat d'aquella casa pairal de la literatura, de l'art i de la ciència catalana, està en perill. Lo que fins ara era sols bell redós de penyes de senyors seriosos, de conferenciants eloqüents i d'humoristes refinats, comença a ésser diseret refugi de parelles enamorades. Diumenge mateix, un soci, acompanyat d'una xamosa damisel·la, pujà al segon pis, mostrant com a penyora de ses bones intencions, una guia, i demanà a un criat:

— Voldriem un quarto ben allunyat de la gent, sap? Hem de consultar aquesta guia de ferrocarriils...

En Cr.st.f.r de D.m.n.ch no en sap res encara. Si n'estés assabentat, a ben segur proposaria a la



Les entretingudes.

— T'advertixo que no em molesta que m'enganyis amb un altre, sinó que tots els meus amics se n'enterin

— Que són xerraires! Això que a tots els hi dic que no ho diguin a ningú!

junta que es destinés l'ala esquerra de l'edifici a hotel amoblat.

### L'HORTOLÁ DE SANT BOI



### Una frase

**L**A Dorita, l'incomparable i enyorada artista de cuplets plàstics, en aquells ditxosos temps en què l'exposició del tubèrcol era el plat del dia, va observar que cada nit, mentre ella actuava a L'As, un individu assentat en les primeres files de butaques s'entregava a uns manejos no gens sospitosos. Una nit, que ella no estava gaire de bon humor, empipada de que aquell abuson cada nit fes el mateix a la salut d'ella, se li encarà des de l'escenari estant i li disparà decidida:

— Oiga usted, amigo: haga usted el favor de cambiar de silla, que los vecinos del *sur-suelo* se han quejado de goteras!

PARE CROSPIS

### El successor

**E**s deia Lili, tenia vint-i-dós anys, era alta, bonica, esvelta i s'estava al carrer d'Aragó. Els fums del ferrocarril de M. Z. A. l'emboïllaven com una auriola. Es llevava cada migdia a les dotze i, fora del seu protector, no rebia altra visita masculina.

El seu pagano es deia senyor Tomeu, era ja un xic vell, gros i panxut, de cara rodona i vermella i s'havia fet ric venent ventalls automàtics. Havia conegut a la Lili una tarda a la Granja Royal, havien garlat, ella li havia dit que estava molt preocupada perquè havia de desempenyar un anell de brillants... Cinc-centes pessetes i una estada al « Nid d'or » havien estat els preliminars d'aquell amistançament.

Creiem inútil dir que el senyor Tomeu no tenia ja res d'un *don Joan*. Les visites que podríem dir de treball intens per la Lili eren, doncs, dues per setmana i durant els sis dies restants la xicota s'avorria sobiranament perquè l'amigueta del cor,

que era viatjant, estava al Nort feia tres setmanes.

Una tarda, la Lili va confesar al seu protector:

— Noi, quan tu no hi ets, m'avorreixo.

— T'avorreixes? — digué el senyor Tomeu. —  
Compra't un gos.

Aquesta frase féu bullir en el cervell de la mundana tot un oceà de luxúria. Tenia raó el senyor Tomeu! I si el prengué pel mot? Resolta, li va respondre:

— És que jo voldria un gos de luxe, tal com a mi em pertoca...

— Està bé, dona; està bé! Ja em diràs quant és.

L'endemà, el senyor Tomeu trobà a la Lili acompanyada d'un *pekinois* blanc com un glop de llet i ornat amb un llaç blau cel al coll.

Passaren uns dies i una tarda que el senyor Tomeu no tenia feina, se li va ocórrer pujar a veure la seva amigueta. Obri la porta amb la claueta que tenia... i restà bocabadat al veure que la xicota, assentada en un silló, s'entregava amb el gos a un joc que s'assemblava un xic al de bitlles.

— I ara! — exclamà el senyor Tomeu. — Quin gènere de massatge és aquest?

— Tu en tens la culpa! — respongué la Lili molt digna. — Si tu t'havessis conformat a que féssim aquella xifra cabalística, jo no hauria hagut de buscar-te aquest substitut.

K. U. PIDO

## La tassa dels queviures

**E**N una botigueta de queviures del poble de Teià van clavar fa pocs dies el cartell de la tasa.

En ell s'especificaven, partida per partida, els preus de tota mena de subsistències i les primeres ratlles, deien així:

Arròs.....	0'40 la lliura.
Fideus . . . . .	0'70
Ous.....	0'40 un
Sardina.....	0'50 la terça

Encara no feia un quart que el cartell estava penjat, quan arribà una xamosa raspeta d'una torre veïna.

— Apa, noia! — li digué la mestressa de la botiga. — Ara no et podràs queixar dels preus. Tot està aquí ben clar y ben detallat.

La xicota va llegir el rètol i es quedà contemplant-lo com si tingués algun dubte.

— Que no el trobes bé? — li preguntà la mestressa.

— No gaire!

— I doncs?

— Què vol que li digui! Trobo que l'ordre dels queviures no està bé.

— Per què?

— Perquè em sembla que els ous havien d'anar a sota de la sardina i no pas a sobre...

S. GELMA.



## LA PRIMERA VEGADA (II)

— El marquès me'ofereix cinc mil pessetes y un pis per «debutar» amb ell. Les altres vegades no en väreig treurer tan partit del «debut».



— Que per què el porto aquest gos? Perquè així no haig de tenir por als homes; vet-o-aquí!

## Del Rif estant

*A les simpàtiques padrinetes de guerra dels nostres soldadets que lluiten en terres del Marroc*

**Q**UE avorrida resultava, aquella nit, la guàrdia de la posició d'Afrau! Durant tot el dia, els moros ens havien *paquejat* de mala manera i tots estàvem cansats de les fadigues de la jornada. Menys mal que, després de les sis de la tarda, no s'havia sentit ni un tret. Els avions havien escampat unes quantes bombes castigant durament a l'enemic, i aquest s'havia prudentment retirat.

Al meu costat estava ajupit un dels companys que mes tràfec havia sostingut durant el dia.

— M'agradaria que em fessin presoner! — Va dir de prompte trencant el silenci de la monòtona guàrdia.

— I ara! Per què?

— Per veure a les mores. Diu que són molt maques i molt... servicials.

— No les veuries pas! Sempre porten la cara co-

verta amb un vel, menys quan estan soles, que el duen alçat.

— Ja ho sé — va respondre el meu company. — Però quan veuen un home, s'el tiren desseguida.

DAI.V

## La trampa

**E**RA el primer any que el matrimoni Balcells era a la torre. Deu anys d'estalvis i de privacions havien permès a la parella realitzar el seu somni daurat: poguer passar l'istiu a fora. El terreny l'havien pogut comprar al cap de tres anys, al quint, ja havia començat la construcció, i un lustre més tard la torre — una torre molt boniqueta i plena de comoditats — estava llesta. Per fi! El senyor Benet i la senyora Pona estaven encantats, així com la seva única filla, la Marieta, un angelet de catorze anys que es fonia en desitjos de poguer estar al camp.

Mes, al cap d'un mes d'haver realitzat el seu somni daurat, la senyora Pona començà a sentir-se invadida d'una temença. Si algun dia algun fadrí del poblet agafava la seva Marieta i feia un estropici? Era tan cànvida, pobre criatura. La bona senyora cregué prudent advertir-la:

— Marieta, filla meva, si algun dia trobes algun xicot pel camí i et vol acompanyar, no ho vulguis pas, eh?

— No, mamà, no — assentí, obedient, la noieta.

— Mira que els homes són molt dolents! Sobre-tot, si algú et diu que et fiquis al bosc i que t'ensenyarà un llop, no t'el creguis, eh?

— No tingui por, no!

Mes aquell advertiment despertà precisament la curiositat de la Marieta. Què devia ésser aquell llop que ensenyaven els fadrins del poble? I, és clar, a la primera ocasió que el noi de cal Ganxo, que ja l'havia remarcat varies vegades, la topà camí de la torreta, li cercà conversa, i la noia, quasi sense resistir, es deixà portar sota uns pins, on l'atrevit xicot li féu veure que aquell famós llop no era tan dolent com la gent afirma.

Temerosa de que la seva desobediència fos descoberta, tornà la Marieta a la torre on quasi al mateix moment arribava son pare.

— Mai diries que porto en aquest paquet? — digué rient el senyor Benet.

— Ai, ai, no ho sé! — exclamà la noia.

— Una trampa per agafar llops. L'altre nit un va fer malbé tot el jardí.

La xicota, al sentir aquells mots es posà a plorar i refugiant-se als braços de la senyora Pona li digué:

— Mamà, mamà! El papà ha portat una trampa per agafar llops! Jo no vull que em posin aquells ferros a la panxa!

ARK ABOT



NOVEL·LETA

CAPÍTOL SISÉ

**Q**UAN la Laieta es trobà al mig del carrer, sola, amb una nit per davant que no sabia com omplir i adolorida per l'acte bestial que el *Nevat* havia comès amb ella, se sentí tan acovardida, que hagué de fer un esforç suprem per no tornar a buscar l'escalf de l'home que tan barroerament havia esfondrat en un moment el seu castell d'il·lusions.

Però la fella del *Nevat* era tan abominable, la seva proposició acusava en ell un sentit tan baix de la moral, que pogué més en la Laieta el fastig i la repugnància que l'amor sincer que sentia per aquell home que l'hauria portat per camins de perdició irremediable.

Sense nort, sense guia, perduda l'esma i la voluntat, la serventa s'endinzà pels quiets i solitaris carrers de Sant Gervasi en busca d'una pau que no sabia trobar en si mateixa i que els seus nervis li demanaven per a poder-se orientar en aquell



El senyor Ramon apretà de nou el pulsador...

mar embravit de dubtes i d'engúnies que la martiritzaven.

Eren quarts de deu, la sentor de magnòlies i de

gessamins es desbordava de les parets inhòspites dels jardins i els carrers apareixien als ulls de la Laieta llargs, ingrats, com carreteres sense fi pel vianant que sap que, per més que camini, mai ha de trobar una casa i un tros de terra on aixoplujar-se i viure la vida tranquila de la gent aferrada a la terra per aïrels seculars.

Els ulls entelats i el cor oprimat, s'aturava de tant en tant davant de les reixes dels jardins i es quedava embadalida llarga estona contemplant les finestres, detonantes de llum, que feien suposar un menjador tranquil i reposat amb la mare i el pare voltant la taula, rodejats dels seus fills, i estimant-se tots, arredosant-se tots per a defensar-se de l'enemic comú que intentés destruir aquella felicitat.

La llar...! La família...! Els fills...!

Un escalfret d'engúnia somogué totes les fibres de la Laieta en pensar que si ella en tenia un de fill, no podria oferir-li ni llar, ni família, ni pare que l'estimés i li donés el nom perquè el portés amb orgull anys enllà i a través de la vida.

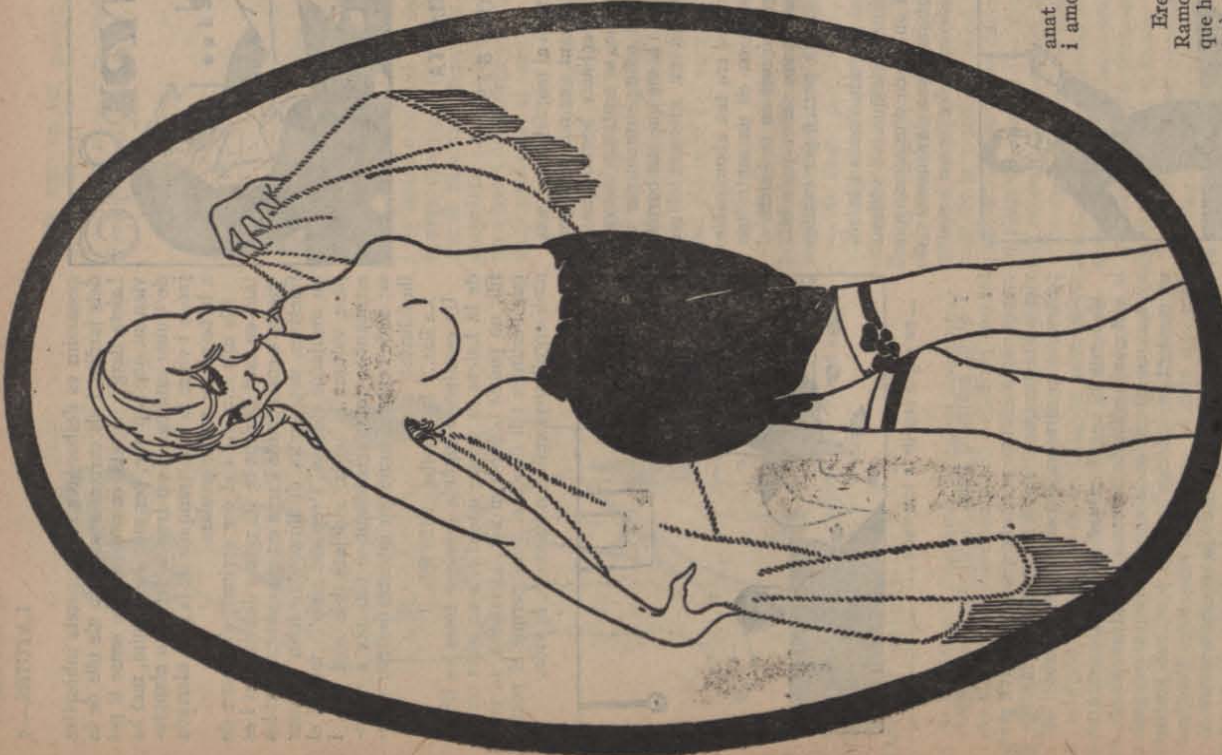


... no pogué resistir la temptació ...

I quina culpa hi tenia el fill en què sa mare fos una perduda i una qualsevol? Per què ella era una perduda, si, una perduda que s'entregava per vici a l'home que li havia despertat els instints, portant-la a cometre els actes més baixos i improbables!...

Moments hi hagué en què la Laieta cercà amb la vista, més enllà de les cases, les altures muntanyoses que circonden la ciutat i pensà que amb un moment de decisió n'hi havia prou per acabar d'un cop amb la seva vida miserable. Però un instint innat de conservació la retenia i, automàticament, sense ni donar-se'n compte, es trobà davant de la reixa de « casa seva », d'aquella casa que ara sentia més « seva » que mai, i, silenciosa, com un espectre, féu voltar la claueta i s'endinzà amb una gran alegria dins d'aquelles parets amables que semblaven guardar-la de les males idees que fins allavors l'havien torturada sense pietat.

Una gran crisi, seguida d'un plor abundant, remataren aquella nit d'insomni i de violències i la



### EL CULOT

El culot és una de les prentes més captivadores de les senyores. Molts creten que aquest caprici tement era de procedència italiana. Ara, profundes i delingudes investigacions dels erudits han demostrat que el culot fou començat a usar per les francesetes de Marsella. No obstant, queda encara un petit dubte sobre aquest important descobriment i és que alguns investigadors afirmen que les mareselles varen començar a fer ús del culot, degut a un present que els hi feren uns marins napolitans que hi varen desembarcar en l'època en què els vaixells lluiten aquelles verdures tan altes i tan termes per a sostenir el seu velatge. Si noyes i ben fonamentades dades ens arriben a nosaltres sobre aital matèria les trametem desseguida als nostres estudiosos lleïdors.



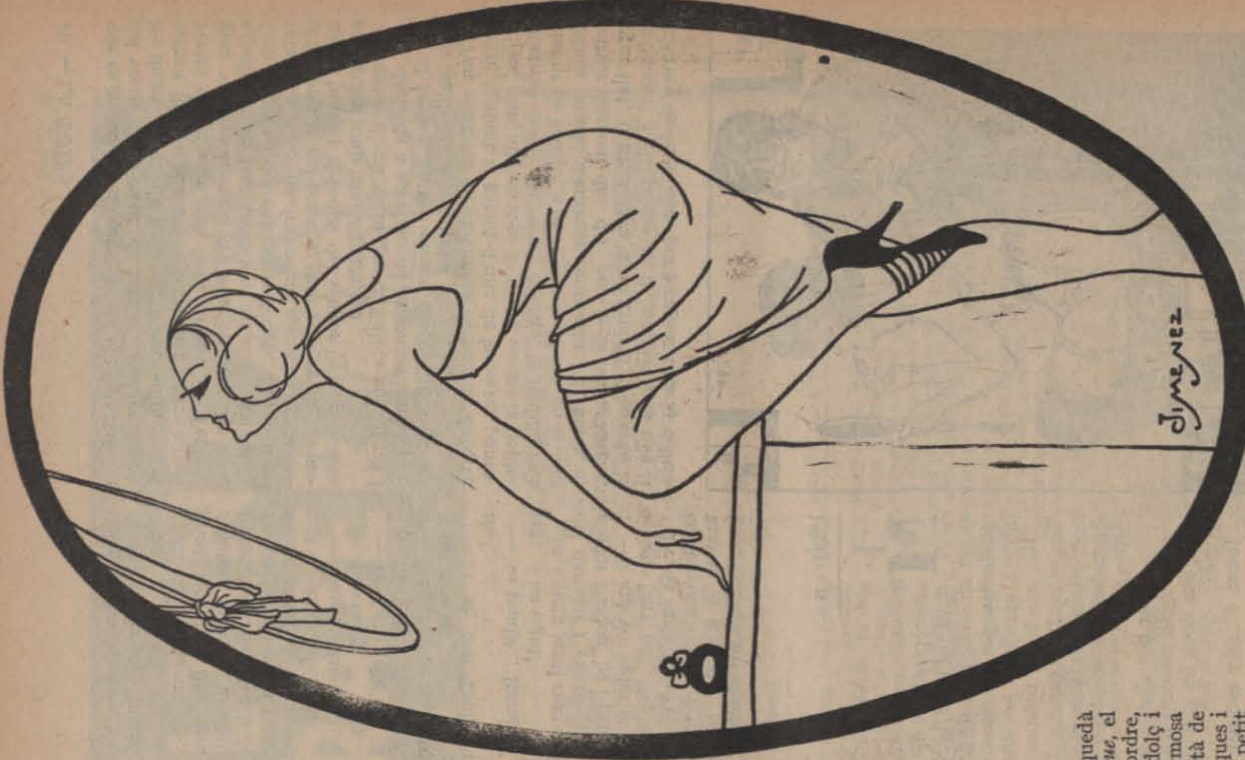
### EL GAT DE LES SENYORES

Ja és sapigut de tothom que, després del «gat dels freres», el gat més popular és el de les senyores i sobretot el de les «entretingudes». Una senyora d'estranguis sense el seu gatet negre de pel llustrós i de moviments enjogassats, és com parlar d'un te sense pastes, o d'un jazz que soni sense fer mal de cap. Un amic nostre tenia una amigueta que cuidava el seu gatet talmunt com si es tractés d'una criatura. El banyava en una banyereta putida, que atecia la forma aguiarrada del gat, li posava essència, el rissava, li posava un llacet i quan el nostre amic arribava a casa de l'amigueta assegada d'amor, ella, tota posturera, abans de delxar-se abraçar, obligava al nostre amic a fer uns quants petonets al gatet negre i llustrós, que era el veritable amo i senyor d'aquell niuet d'amor a tant al mes.

Laieta es quedà dormida beatíficament damunt la *chaise-longue* del menjador on havia anat a caure a l'entrar a la casa amiga i amorosa.

\*\*\*

Eren les quatre del matí. El senyor Ramon venia malhumorat. No per lo que havia perdut a n'el Círcol, sinó perquè semblava que d'un quant temps ençà fins les cartes es burlaven d'ell. No podia suportar que aquell causallader vingué a més, el senyor Regordosa, li hagués guanyat tres restes amb un *color*, una *escalera* a la *K* i pocker de *jotes*. Fins havia perdut la serenitat aquella nit, i si els companys li permetien, fa una barbaritat posant-se al davant el talonari dels xecs, a veure si el fabricantet de llangonís



### EL MIRALL

Des de què Eva va mirar-se per primera volta en les aigües suaus i cristal·lins d'un llac quiet del paradís, el mirall ha estat sempre l'objecte més estimat de les dones guapes i el més odiat de les que tenen cara d'espanita-criatura. Una dona sense mirall, no es concebeix. En tenen a casa, el busquen en els apartadors, el porten a n'el moneder i és tal la seva obsessió per aital bagatella, que quan en les seves hores de solitud i enervament no tenen amb qui conversar, s'encarren amb el seu mirall i sostenen llargues i interessantíssimes converses. Sabem d'una fogosa noia riera — el nom de la qual correspon a les inicials M. G. de C., — que per haver trobat una amiga seva, amb la qual sostenia converses molt íntimes, ara desenganyada de les falses amistats mundanals, es col·loca un mirall al davant, i acarriant-lo amb l'ajut sosté amb ell els més dolços i tendres diàlegs.

ses de Vich s'hi hauria atrevit a tirar-li restes. Però... El senyor Ramon, en apretar el pulsador de la llum, es quedà perplex. Estessa en la *chaise-longue*, el cabell esbullat, les robes en desordre, la Laieta dormia amb un somni dolç i tranquil que la tornava més hermosa que mai. El senyor Ramon apretà de nou el pulsador quedant a les fosques i donà volta a l'interruptor del petit llum supletori que expandia una claror suau i discreta, propícia a les intimitats. Després, caminant de puntetes, s'apropà cautelosament vers el lloc on dormia la serventa, assentant-se amb gran cura al seu costat per a no despertar-la. El senyor Ramon no sabia què fer. Contemplava a la minyona en èxtasi d'enamorat i resseguita avidament el ritme cadenciós dels seus pits uberrims,



que es gronxaven dolçament sota el teixit finíssim del vestit. Per l'escot, de tant en tant, emergien les línies inicials de les magnífiques ànfores, i el senyor Ramon allavors se sentia atret vers aquell vèrtex subjugador amb força irresistible. Per dugues voltes s'atreví a col·locar els seus llavis en aquell lloc de temptació i en ambdues tingué la fortuna de no despertar a la Laieta. Les carnositats de la minyona, fortament acusades per la posició forçada del seu cos, eren objecte de l'homenatge inquiet dels dits del senyor Ramon, que les resseguien amb fruïció luxuriosa.

Diguem d'una volta que la Laieta no dormia i que, decidida a acceptar-ne les conseqüències, oferia al senyor Ramon el seu cos magnífic en les més endiablades postures.

Tan aviat, en un moviment de laxitut, deixava caure penjant el garrot d'una de les seves pantorilles, com, afiansant-se de talons contra la flonjositat del moble, les cames overtes, la faldilla més amunt de genolls, s'oferia, cara enlaire, en la més franca posició d'entrega completa. Aleshores, el senyor Ramon, des del peu de la *chaise-longue*, agenollat, contemplava amb fruïció l'espectacle subjugant i els polsos se li encenien, els ulls li saltaven de les òrbites per a copsar tota la delícia

del panorama meravellós i el respir se li aturava com per a fer més durable aquell moment d'eternitat.

En un dels moviments de la minyona, la faldilla quedà arrugada fins prop de la cintura i la carn rebotent, morena, avellutada, de la Laieta s'oferí sense condicions als ulls del senyor Ramon. Aquest no pogué resistir la temptació i caigué com una fera damunt de la minyona, que despertà en un crit de sobressalt.

— Senyor Ramon!

— Laieta!

— Per Déu, deixi'm!

— Calla! No tinguis por!

— Senyor Ramon... Senyor... Ramon... Ramon... Ramon meu!...

— Si, si; teu! Teu!... T'estimo, Laieta, t'estimo!...

— Jo també... Ramon!... Jo també... Havia de ser... i ha sigut!

La Laieta sentí com si li treguessin un gran pes del damunt i s'entregà rabiosa a les carícies del senyor Ramon, bo i pensant:

— Si ara vol venir el fill, que vinga! Que no ho serà de bort, no!... No ho serà!... No ho serà!...

I cada exclamació era una violència de cos de la minyona que es retorcia com una serp incrustant-se a n'el del senyor Ramon, per tal de que l'entregà fos absoluta.

VÍCTOR RIPALDA

## L'ofrena

CONTE XINESC

**M**IT SHU, la gentil Mit Shu, la dels peus microscòpics i cos de serp, caminava joiosament pel camí de Nankin, quan fou sorpresa per un *coolie* que, sentint desperts els seus brutals desitjos per la formosura de la xamosa donzella, intentà, aprofitant la solitud del lloc, fer-la seva.

Fou una lluita titànica, emprò de la qual Mit Shu en sortí victoriosa. La bella xinesa portava unes calces molt fines, molt suaus, però fermament ajustades, i el *coolie* no tingué prou manya per estripar-les...

La remor ben clara d'uns caçadors que arribaven en aquell moment féu fugir a l'audaç seductor i Mit Shu donà les gràcies a Confuci per haver-la salvada.

Joiosa d'haver escapat de tan greu perill, Mit Shu va córrer cap al santuari més proper i allí féu devota ofrena a Confuci de les calces salvadores.

Mes ara la pobre Mit Shu plora la seva viiginitat perduda, perquè al reempendre el camí trobà altre cop al *coolie* que, lliure ja de l'entrebanco que abans no havia pogut vèncer, va gaudir-la ampliament, magníficament, amb tota la seva furia victoriosa de mascle prepotent...

D'ONIX



— Hi ha aquell senyor de Vilassar, que diu que vol parlar amb tu.

— Ah! No sabia que a Vilassar en diguessin «parlar» d'aquestes entrevistes.

# AL VOLTANT DEL BRASER



## ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que s'ens envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

## L'encís de la bella parla

LA senyora Catarineu és d'aquelles que té la mania de que les seves filles, la Carmeta i la Rosalia, parlin sempre el català més purista possible. Si s'els escapa algun mot incorrecte, ella les repta desseguida, no massa seriósament, però amb un somriure que no reflexa, precisament, l'indulgència.

Un dia, la Rosalia, va enviar a la minyona a buscar uns figurins. La xicoteta va tornar sense, perquè al magatzem no tenien lo que li havien encarregat.

— Senyoreta, digué la raspa. No he trobat lo que vostè m'ha encarregat.

— I no m'ha portat res?

— No, senyoreta.

— Mare de Déu—va fer la Rosalia.—Sempre es perd per no parlar vostè. Al menys m'hagués preguntat lo que tenia que dur, si no trobava lo que jo demanava.

La senyora Catarineu que havia escoltat la conversa de la seva filla l'interrompé:

— M'hagués!... M'hagués!... Vaja unes coses de posar-se a la boca!

F. AVALL HARGA

◆ ◆ ◆

## Els capritxos

A casa del senyor Castells hi ha reunió. Han vingut uns parents de fora, els cosinets de Sant Martí i les nebodes del Poble Nou. Es parla de tot: de malalties, de bateixos, de casaments i de la puja de les subsistències.

— Jo, esclama la senyora Castells, crèguim queestic disgustadíssima. Tot tan car! I jo que sóc tan capritxosa pel menjar!

— Si que és veritat, interromp la Rosita, la nena petita dels senyors Castells.

— Què sabs tu, xerrairal, interromp la seva mamà.

— Si si!, insisteix la neua. L'altre dia jo vaig guaitar pel pany de la porta i vaig veure que el papà tenia un cargol entre les cames i la mamà va venir i se li va menjar.

S. V. RIPAUTA

◆ ◆ ◆

## La conquesta d'en Rafel

EN Rafel era un dels pocs xicots de bona fe que queden a Barcelona. Ell volia maridar-se legítimament, amb una noia que fos verge de cos i ànima i que pogués ésser una esposa amantíssima i una mare perfecta. No tenia res de *corrido* i no havia tingut altre tracte carnal que algun dissabte amb alguna trotadora de la Rambla; no tenia cap experiència d'aquestes coses, i això és lo que vos explicarà que la primera xicoteta a qui adreçés la paraula, essent correspost, ja li semblés el comble de les perfeccions.

Un diumenge al matí, en Rafel trobà per la Rambla a un conegut seu que el cridà al vol:

— Rafel! Rafel! On vas tan depressa?

— M'en vaig cap a ca la xicoteta, que si veu que trigo cinc minuts ja passa ansia, pobreta!

— I què, n'estàs content?

— Molt!

— És maca?

— Com un sol!

— Estan bé a casa seva?

— Una posició molt acomodada...

— No hi ha cap obstacle, oi, ni per part de la seva família ni de la teva?

— Cap.

— I dius que és una xicoteta molt decenta, oi?

— Ja ho crec! Mira si ho és, que porta calces tapades...

R. U. MESCU

◆ ◆ ◆

### La broca de l'aprenent

El senyor Macari era lo que s'en diu un marit model. Taujà, bon vivand i disposat sempre a pendre les coses per la banda que no crèmen, no havia mai sospitat que la Catarineta, la seva jova muller, l'enganyava sempre que podia i cregueu que podia molt sovint.

Era una viciosa la Catarineta i males llengües deien, potser per experiència pròpia, que abans de donar franca entrada a l'hoste que li demanés xopluc, els hi exigia coses que no tots els mascles s'avenien a fer per por de criar genolleres.

El senyor Macari tenia en el seu taller de mestre manyà un aprenent un xic tonto, que a estones perdudes ajudava a la Catarineta en les feines de la casa.

Un dia en que ells dos estaven a l'entressol des de feia prop de mitja hora, el senyor Macari, de la botiga estant, li féu un crit:

— Noi! Manel! Què fas tanta estona aquí dalt?

Ella, la Catarineta, que en aquells moments sentia una gran emoció, contestà amb una veu tota prima:

— Ja baixa... ja baixa desseguida! Es que està fent un forat amb la broca per penjar un quadro i li costa molt!

— Posa-hi saliva, beneit, posa-hi saliva!

I l'aprenent, que es veu que no estava per orgues, replicà tot empipat:

— Encara més? Ja fa vuit dies que ensalivo, senyor Macari, i encara no li he pogut ficar!

LAURA BRUNET

□ □ □

### Les bones formes

Acaba la Mamà tenen una xicoteta nova — res de reclam, eh? — Fa sis dies que és a la casa, i, naturalment, les altres companyes procuren habitudinar-la a la manera d'ésser de l'establiment.

Ella està molt contenta dels duros que guanya, del bon tracte de la senyora Dolors i de l'amistat de les companyes, però lo que no pot soportar és dir « Mamà » a la senyora Dolors, per més que s'ho mereixi pel carinyo amb què tracta a les nenes.

Les altres xicotetes, per acostumar-la, a penes veuen a la senyora Dolors ja comencen a fer-li la burla.

— Miri, mamà, això.

— Mamà, allò.

— Mamà, allò altre...

Per fi, un dia la xicoteta compenquè que li prenién el pel i adreçant-se a les gentils estadantes del *vecó dels sospirs*, els hi digué:

— Vaja, noies! Què volen que vos digui! Ja m'esteu empipant amb tant mamà i tant mamà. Sembla que vos penseu que amb això vos heu d'omplir la boca!

AS TELA

□ □

### El cassament impossible

A la « Maison Dorée » dues senyores estaven prenent el te i conversant d'assumptes de família.

— Doncs, sí, donya Pepita, sí... El casament de la meva Mercè amb l'Enric ja semblava una cosa feta quan ens vàrem enterar d'una cosa molt greu...

- Què diu, senyora Mònica?
- El que sent. L'Enric és impotent.
- Ai Mare de Deu Santíssima...
- Sí, senyora, sí; tal com sona.
- I què va fer, vostè, quan va assabentar-s'en...
- Sí, miri, vaig cridar-lo apart i li vaig fer sapiguer que aquella unió era impossible i que calia renunciar-li desseguida...
- És clar, senyora Mònica. Això hauria estat ofegar per sempre la felicitat de la Merceneteta...
- Oh! I lo pitjor encara no era això. La descendència! Figuri's vostè com havíem de consentir el meu marit i jo que els nostres néts neixessin impotents!

SAL PASSER.

◇ ◇ ◇

### El truc del senyor Colgabous

El senyor Colgabous, malgrat haver passat ja dels seixanta anys, encara es dedica a l'atractivol esport de persecució i caça de les senyores. Hi posa el mateix entusiasme d'un jovincel de vint anys i la mateixa il·lusió d'un colegial.

Es clar que n'hi han d'altres, de la mateixa edat, a qui també agraden les dones, però que han de limitar-se a admirar-les de lluny i, si arriben a apropar-s'hi, no passen de sostenir amb elles plàtiques en l'idioma del senyor Poincaré.

El senyor Colgabous no. És partidari acèrrim de la naturalitat i no transigeix amb cap variació sobre el tema amorós. I, veu's aquí lo més curiós del cas: malgrat la seva edat, sempre deixa satisfetes a les senyores que li otorguen els seus favors.

Al cafè, una tarda, li començarem a gastar brometes:

— Vostè, senyor Colgabous, deu gastar pindoles potencials... — deia un.

— Ca, lo que fa és que s'ha fet tractar per en Voronoff... — comentava un altre.

— És que menja fulles de menta per agafar forces — afeixia un tercer...

— No senyors, no! — replicà el senyor Colgabous amb una rialleta. — Es que per què s'aguanti dret li poso uns caminadors, com a les criatures...

CHICK KLETH



Conte premiat del número passat:

**La canyeria de la Marquesa**



En Vidal i Planas és un xicot a qui persegueix la negra. No en tenia prou d'haver mort a l'autor del Olmet i després casar-se (no hi ha pas cap dubte que són dues desgràcies seguides), sinó que ara publica un conte al *Nuev Mundo* que parla d'un tirà decapitat i el dibuixant bada i pinta a la víctima penjada d'una forca.

Què es devia pensar el dibuixant que era decapitar?

\*\*\*

Un anunci de la *sesuda* i funerària *Vanguardia*:

«Señorita 18 años trabajadora y con muy buenas referencias, casaria con caballero que le prestase 4.000 pesetas, que le serian devueltas a los 6 meses.»

Creiem que el caixista va badar. El retorn del préstec deu ésser als nou mesos i no als sis... i en forma d'una criatura.

\*\*\*

Ja es deuen haver assabentat de la catàstrofe de l'Alcàzar. L'empresari va guillar sense pagar a les pobres mosses que han hagut de presentar una demanda al jutjat que la premsa ha reproduït.

Lo que no diuen els rotatius que publiquen la notícia és que al peu de cada nòmina va ésser posada la següent indicació, que mereix ésser copiada i que ens ha estat tramesa per un amic tafaer:

«Por no hestar a ora el cagero no cobra la hartista...»

\*\*\*

Un anunci de *El Diluvio*:

«Chica de 14 a 14 años para trabajo sentado, falta. Preferible viva en Gracia.»

Veu's aquí una que encara que tingui *allò* llogat, podrà seure sempre que vulgui.

\*\*\*

Un altre:

«Chica lidiadora y precintadora para fábrica de azul.»

No sabem que el blau tingués res que veure amb les *señoritas toreras*. Potser la volen per un *meti-sacal*.

\*\*\*

Rètol que ens tramet un llegidor i que ens assegura haver llegit en una lleteria de Sans:

«Vaqueria Moderna. Se vende leche de payés.»

No voldriem pas tastar-la!

## De la vida alegre

E. Saldoni i el *Crispin Crispán* van camí d'eternitzar-se a l'escenari del popular «Edèn Concert». Les belles nimfes de la casa continuen tan trempades com sempre. Pius la Llausàs, aquella noieta tan seriosa,

s'ha tornat riallera. La Cueva, segueix fent-se pregar: Té molt mal cor vostè, nena. La Benavente sembla que ha augmentat unes tres onces, i les Mary-Chelo segueixen fent-me denteta. Ja en són de caies, ja!!!

La gent del «Monte-Carlo» ara tenen aquells entremaliats geperudets, que es diuen «Legar Lia». Entre les nenes que fan saló hi ha tot un tiberi de morenes i rosses que desperten la gana. Entre aquestes recordem a la Joana; a la Mica, que creguin n'hi ha un bon tros; a la Diana, que no cassa ni la *pulga*; a la Celeste, completament estrellada, i la Glòria, lloc on un hom s'hi trobaria bé.

L'empresa del «Folies», amb l'afany de complaure al públic, no para (ni hauria de parar, si ens vol creure) un moment d'estrenar revistes. L'amic Blat ens ha fet unes *Espanyolades* musicades per en Parera que sols recordant-les ens ballen les castanyoles. La Thalia està d'allò més bufona i bellugadissa. El Timbal del Bruch, molt ben interpretat per l'Alcón, un bariton amb molts dallonses; en Blat, la mar de castiç fent de mosso, i en Royo, que fa de Cid, trempat com sempre. Cal remarcar el treball de la Carmen, que fa de *cañi*. Les Martí, Mirette i Nini ajuden a arrodonir el conjunt d'aquesta revista, que és de lo milloret que s'ha estrenat aquesta temporada.

Al «Royal» segueixen fent plasticitat, amb aquelles xicotetes tan boniques i esculpturals que es diuen Myrurgia, Solé, Frivolina, Mimi, Sol, Luzbelina i Palay. Tot aquest-bé de Déu de xavaletes són les que fan els quadres *reproducción de las mejores*, etc., etc...

Al «Moulin Rouge» continuen tenint predilecció per les plenetes. Hi trobaran a la Montiel, feta un dimoniet; a la Charito, picarona com sempre; a la Reinon, bonica i sicalíptica; a la Torres, qui amb aquells ullarros que n'abilla ens enlluerna. Ai, sí! A la Fornés, que canta més que les cigales a l'estiu. La Bilbaína, que cada dia és més bona xicoteta. És una bonatxona, ja os ho diré.

Al «Pompeia» tot segueix igual. La Zoé i la Dorita, dues mestresses en l'art de la mala intenció, fan posar malament a la jovenalla i a alguns *ancianos*.

Al «Sevilla» hi posen lo seu la Gómez, la Rodríguez, la Sánchez i la González, etc. Crec que els seus pares respectius eren municipals. De nou hi ha el dueto Bent-Miralles, que va molt a l'hora; l'Aviadora, una xicoteta d'altura que no és l'Aviadora del sereno de la casa; la Laura, que no sé per què em fa *morritos*, potser és perquè jo sóc ros i ella *Moreno*.

A l'«Apolo Concert» li estan donant unes injeccions regeneradores que el deixaran com nou. Diu que quedarà que no el coneixeran. Ho anirem a veure.

### EL COSINET DE LA TULES



- I com dius que s'en diu d'això?
- Una tetera.
- Doncs, deixa'm tocar la tetera, Lluïseta!

# DESDE EL PALCODE L'ONCLE



**D**IVENDRES, servidor i picapedrer, va anar al « Barcelona ». No és que em tiri la *gente bien*, gràcies a Déu, però en Quimet Montaner donava una conferència i a més, s'estrenava *El condenado por desconfiado*, d'en Tirso de Molina, arreglat pels germans Manel i Antoni Machado. En Moraguetes, que hi era, ens va fer un xisto. — Ves, digué, en Quimet és delegat de *El Sol* i s'en va a donar una conferència al costat de « La Luna ». *Bueno*, els grans i el bon humor són dues coses que en Moraguetes no perdrà ni que vingui la repartidora.

En Quimet Muntaner va parlar molt i va parlar molt bé, com ell sap fer-ho. Va enraonar de la literatura clàssica, d'en Tirso de Molina i de les tres classes de vapor. Nosaltres vàrem quedar més contents que quan en Marius ens va dedicar un « Eco ».

*El condenado por desconfiado* no cal dir que està molt bé, que fou un èxit, que tothom s'hi va lluir, sobretot l'Amparo Martí, l'Emili Portes i en Ricardet Calvo, especialista en dir versos.

A « Romea » han estrenat *Una vegada era un pastor...*



— Doncs, si jo fos soldat m'agradaria molt que em fessin artillera.

— Per què?

— Per poder tenir sempre els obusos a la mà.

Jo no vaig anar-hi. Què volen que els hi digui, però, encara no sento parlar de pastors ja rasco i penso en les cabres.

Dissabte la companyia del senyor Rojas i de la senyora Caparó va estrenar al « Còmic » un drama amb més quadros que un trajo escocés, titolat *El Ladrón Fantasma*. És una cosa d'aquelles capaç de posar els cabells de punta an el mateix Tressols.

A « Eldorado » la senyora Conesa va fent i dintre pocs dies ocuparà el seu buid — un buid respectable, paraula! — la xamosa Pilar Alonso.

I al « Nou » es preparen a estrenar *Los gavilanes*, una cosa que segons diuen costa més quartos que una nit de barrila amb la Chelito en els seus bons temps.

Prou tabal!

EL NEBOT BATXILLER

## LLETRES DE LLOFRIU

*M. H.* És tan vell que ja rapapieja. — *Toni Tos.* Veu-rem d'aprofitar-lo. — *Doc.* El publicarem. — *Mick E. Leth.* Aniran, no mancava més! Ja sap que aquí és a casa seva. — *Fi Blada.* Lo mateix li dic, salero. — *Ark Abot.* En publicarem algú. Mani i disposi. — *Bit Lleta.* El primer és flux. L'altre sortirà, amb catxassa. — *A. T. Neista.* No està mal. Entra en torn de publicació. — *Jordi en Dal.* Ha fet tard. Es va publicar tres dies després de la proclamació de la República.

## TEATRE NOVETATS CARNAVAL - AURIGEMMA S - Grans balls - S

Segon de la sèrie

"BALL ROSA"

El dissabte proper dia 16

28 de febrer, tarda, Dijous gras  
GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS  
Nit, l'aristocràtic i clàssic  
BALL PARÉ TRAVESTI

## ORQUESTINA JAZZ - BAND ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:

S. Durán. - Masso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER  
ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR  
L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

GRAN SALÓ DE BALL

La Bohemia Modernista

El més elegant i  
concorregut: : : :

GRANS BALLS  
DE CARNAVAL

Nova casa de gomms higieniques  
**LA CORONA**

COMTE DEL ASALTO, 95

Preciosíssims e higièncs estutzos LA CORONA presentats en forma de cigarret egípc - Des de 0'25 1'50 ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tota!

**GAMIANI** Edició complerta,  
amb profusió de di-  
buijos i làmines originals de l'OXYMEL.

Es el plat fort de la literatura galant.

Demaneu-lo en tots els Kioscs.

**SULFURETO CABALLERO**

Producte patentat contra la SARNA (ronya).  
Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10  
minuts. Desconfieu sempre de les imitacions.  
COMTE DE L'ASALTO, 86, - BARCELONA  
1 Centres d'Espectacles.

**NID D'OR**

Teléfono 5225 A.

Meublé - Gran Confort  
Calefacción Central  
Baños en cada habitación  
Servicio de carruajes

**EL CUPIDO**

GOMES HIGIÈNCES  
Gasteu UN RAL i n'estalvieu MIL

**POSADA DE LA VEGA**

Esplèndides habitacions - Preus reduïts  
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

**G. ALOMAR**

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura,  
mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3  
i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica:  
Unió, 20, de 7 a 9. Barcelona.

**MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée**

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27  
Ascensor

(VERDURA)

Piazza de Santa Madrona, 6  
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat  
Habitacions a 5 pessetes

**ACADEMIA BLAT**

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y  
CLAVARIUS

**Posada SAN ANTONIO** COMTE DEL  
ASALTO

HABITACIONS REFINADES, HIGIÈNCES I ESPAIOSES  
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE  
2 A 10 PESSETES

**PERFUMERIA ASTRA**

Venda a granel, a litres i a pès - Un tres cents per  
cent d'economia. Especialitat en mitges de seda.  
73, COMTE DEL ASALTO, 73

**No val a badar!...**

La  
**Mundial**  
Esport, 6  
BARCELONA

Q Uibada ensopega.  
Sapiguen nadar i  
guardar la roba  
Abans d'entrar al bany  
passeu per LA MUNDIAL  
a comprar un salvavi-  
des per a no anar a  
fons. Casa de curació  
pels qu'han ensopegat-  
Lavaties per a des-  
prés del bany - Polvos  
per a matar i a cabres  
de dotze potes.

S'ha posat a la venda  
el Volum I de la sug-  
gestiva, artística i in-  
teressant col·lecció

**FLORES DE PECADO**

en el qual s'hi descriu, amb  
trets històrics i biogràfica, la  
vida i costums de la famosa  
dama, mestre en mondologia

**NINON DE LENCS**

Bella i profusa il·lus-  
tració dels grans OXY-  
MEL i SERVA.  
Demaneu-lo a tot  
arreu. 2 ptes.

**SIFILIS** CURA  
RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇  
Dissabtes, Inyeccions de  
906 i 914 a 6 pessetes.

**LA MASCOTA**

Primera casa venedora d'im-  
permeables pel NANDU.  
Son irrompibles.  
També tenim polvos per matar  
aquells animalets que s'agafen  
a conseqüència dels altres POL-  
VOS a 0'50 la caps.  
1, Sant Ramon, I-BARCELONA

**PURGACIONES**

uretritis y toda clase de flujos de las  
via génito-urina rias, así del hombre  
como de la mujer, se curan pronto y  
bien con las tan conocidas

**Grajas Rusas Rovisolff**

cuyos resultados se notan a las pri-  
meras tomas.  
Cava Sagidó, Rambla las Flores, 14-Barcelona



ANTONI GIMÉNEZ